

Nazwa dokumentu: projekt ustawy o zapewnianiu spełniania wymogów dostępności niektórych produktów i usług przez podmioty gospodarcze (poprzedni tytuł: ustawa o dostępności niektórych produktów i usług)

Lp.	Organ wnoszący uwagi	Jednostka redakcyjna, do której wnoszone są uwagi	Treść uwagi	Propozycja zmian zapisu	Odniesienie do uwagi
1	KPRM (MC)	Uwaga ogólna	Projekt dotyczy m.in. przetwarzania danych osobowych oraz odwołuje się w swoich przepisach do uwzględniania ochrony danych osobowych. Ze stron RCL dotyczących procesu legislacyjnego dla tego projektu wynika, że projekt ten nie został dotychczas wysłany do opiniowania do Prezesa UODO. Tym samym projektodawca nie spełnił dla tego projektu obowiązku z art. 51 ustawy o ochronie danych osobowych oraz z § 38 ust. 1 pkt 3 Regulaminu Pracy Rady Ministrów. Zgodnie z art. 51 ustawy o ochronie danych osobowych oraz § 38 ust. 1 pkt 3 Regulaminu Pracy Rady Ministrów projekty aktów prawnych dotyczące danych osobowych są przedstawiane do zaopiniowania Prezesowi Urzędu Ochrony Danych Osobowych.		Uwaga uwzględniona. Projekt nie wprowadza nowych rozwiązań w zakresie ochrony danych osobowych, jedynie odwołuje do przestrzegania obowiązujących już na gruncie prawa polskiego przepisów o ochronie danych osobowych w zakresie przewidzianych w projekcie procedur, stąd MFIPR nie uznało za konieczne przedstawienie projektu ustawy PUODO na etapie opiniowania. Niemniej, zgodnie z sugestią KPRM (MC), projekt został przekazany do opinii PUODO.
2	KPRM (MC)	Art. 5	Zawarte w art. 5 definicje pojęć: „importera”, „udostępniania na rynku”, „upoważnionego przedstawiciela”, „wprowadzenia do obrotu”, „wycofania z obrotu” nie są zgodne z treścią dyrektywy nr 2019/882, która jest implementowana przepisami projektowanej ustawy. Definicje ww. pojęć zamieszczone w dyrektywie zawierają odesłanie do Unii Europejskiej, podczas gdy definicje projektowanej ustawy odsyłają do Rzeczypospolitej Polskiej.		Uwaga częściowo uwzględniona. Ustawa określa przepisy dla podmiotów gospodarczych wykonujących działalność na rynku polskim (jurysdykcja terytorialna). Doprecyzowano definicje importera (art. 5 pkt 7) , dystrybutora (art. 5 pkt 5) i upoważnionego przedstawiciela (art. 5 pkt 30), udostępniania na rynku (art. 5 pkt 29), wprowadzenia do obrotu (art. 5 pkt 38) oraz wycofania z obrotu (art. 5 pkt 39).

3	KPRM (MC)	Art. 34 ust.1 pkt 1 oraz art. 61 ust. 2 pkt 1	Pojęcie dane kontaktowe jest pojęciem niezdefiniowanym w tej ustawie, w związku z tym nie wiadomo jakie konkretnie dane osobowe w ramach tych danych mogą być przetwarzane. Należy jednoznacznie i jasno określić zamknięty katalog danych osobowych skarżącego jakie projektodawca ma na myśli, które są uzasadnione i konieczne dla sprawnego załatwienia skargi. Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a-c RODO należy wskazać, że przetwarzanie danych osobowych powinno być zgodne z prawem i rzetelne. Dla osób fizycznych powinno być przejrzyste jakie dotyczące ich dane osobowe mogą być przetwarzane. Dane osobowe powinny być adekwatne, stosowne i ograniczone do tego, co niezbędne do celów, dla których są one przetwarzane. Wymaga to w szczególności zapewnienia ograniczenia zakresu przetwarzanych danych do ścisłego minimum. Dane osobowe powinny być przetwarzane tylko w przypadkach, gdy celu przetwarzania nie można w rozsądny sposób osiągnąć innymi sposobami. Wobec tego w art. 34 ust. 1 pkt 1 należy przejrzyste wskazać zamknięty katalog danych „kontaktowych”, tj.: imię i nazwisko, adres do korespondencji lub adres e-mail lub nr telefonu w zależności od wskazanego przez skarżącego preferowanego sposobu kontaktu, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4.		Uwaga uwzględniona.
4	KPRM (MC)	Art. 61 ust. 2 pkt 1	Argumentacja tożsama z wskazaną w uwadze nr 3.		Uwaga uwzględniona.
5	KPRM (MC)	Art. 36 ust. 3 pkt 2	Konieczne jest precyzyjne rozgraniczenie kompetencji pomiędzy UKE i KRRiTV. Obecny przepis art. 36 ust. 3 pkt 2 projektu powoduje bowiem wątpliwości co do rozgraniczenia pomiędzy Prezesem UKE a KRRiTV kompetencji dotyczących zapewniania spełniania wymogów dostępności usług dostępu do audiowizualnych		Uwaga uwzględniona. Przepis został zmieniony tak, aby nie powodował wątpliwości interpretacyjnych co do zakresu obowiązków organów nadzoru rynku w projekcie ustawy. Na

			usług medialnych.		podstawie projektowanej ustawy oraz ustawy o radiofonii i telewizji, kompetencje KRRiTV oraz Prezesa UKE są komplementarne, lecz rozłączne.
6	KPRM (MC)	Art. 36 ust. 3 pkt 3	<p>Minister właściwy ds. informatyzacji nie jest organem nadzoru rynku, a jako taki został określony bezpośrednio w art. 36 ust. 3 pkt 3 projektu ustawy. Wskazanie roli organu nadzoru rynku dla ministra właściwego ds. informatyzacji wykracza poza ramy organów nadzoru rynku określone w art. 58 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.</p> <p>Dodatkowo, obszar odpowiedzialności ministra właściwego ds. informatyzacji został określony w sposób bardzo ogólny (dostępność stron internetowych i aplikacji mobilnych wykorzystywanych przez usługodawców do oferowania i świadczenia usług oraz usług handlu elektronicznego). „Strony internetowe i aplikacje mobilne wykorzystywane przez usługodawców do oferowania i świadczenia usług” można interpretować jak wszystkie strony i aplikacje niezależnie od rodzaju oferowanych i świadczonych poprzez nie usług. Tymczasem w tym samym wyliczeniu pojawia się oddzielne wskazanie usług handlu elektronicznego. Jednocześnie w pozostałych punktach ust. 3 w art. 36 wskazywane są poszczególne usługi, wraz z usługami towarzyszącymi, które przypisane są do innych organów nadzoru rynku. Układ taki powoduje brak jasności co do zakresu stron internetowych i aplikacji mobilnych, za które odpowiada minister właściwy ds. informatyzacji. Problem ten jest kluczowy, w kontekście ustawy z dnia 4 kwietnia 2019 r. o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych (Dz. U. 2019 poz. 848) zgodnie z którą minister</p>	<p>Rekomenduje się wydzielenie ministra właściwego ds. informatyzacji z listy organów nadzoru rynku i oddzielne wskazanie go wraz z przydzielonymi mu zadaniami w poszczególnych przepisach ustawy.</p> <p>Rekomenduje się dookreślenie zakresu usług świadczonych przez usługodawców, których dostępność stron internetowych i aplikacji mobilnych nadzoruje minister właściwy ds. informatyzacji.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona.</p> <p>Zakres kompetencji nadzoru ministra ds. informatyzacji został doprecyzowany w projekcie ustawy (zmiany w brzmieniu art. 36 ust. 3 pkt 1-8). Projektowana ustawa tworzy nowy system nadzoru rynku, który odzwierciedla specyfikę produktów i usług objętych zakresem dyrektywy 2019/882.</p> <p>Należy ponadto zwrócić uwagę na następujące kwestie.</p> <p>Obecnie system nadzoru rynku jest regulowany w Polsce ustawą z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2021 r. poz. 1334) oraz ustawą z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2022 r. poz. 5).</p> <p>Obecny system nadzoru rynku obejmuje 33 akty unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego. Odpowiednio do tych aktów przydzielono obowiązki nadzorcze organom wymienionym w ww. ustawie z 2016 r.</p> <p>Ustawa z 2016 r. służy m.in. realizacji rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca</p>

			<p>właściwy ds. informatyzacji monitoruje i nadzoruje dostępności cyfrową wyłącznie podmiotów publicznych określonych w art. 2. tejże ustawy.</p> <p>Handel elektroniczny, a tym samym usługi handlu elektronicznego pozostają poza właściwością ministra właściwego ds. informatyzacji, stąd nadzór nad dostępnością cyfrową tych usług powinien zostać przypisany do innego właściwego podmiotu.</p>		<p>2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku, a także wdraża wymienione w niej dyrektywy unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego.</p> <p>Trwają prace legislacyjne służące stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniającego dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011.</p> <p>Rozporządzenie (UE) 2019/1020 istotnie rozszerzyło katalog produktów objętych systemem nadzoru rynku (wzrost liczby aktów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego do 70, które zostały wymienione w załączniku I do rozporządzenia (UE) 2019/1020). Powoduje to konieczność zwiększenia liczby krajowych organów nadzoru rynku. Będą to organy, które mają realizować obowiązki wynikające z aktów prawa UE wymienionych w załączniku do rozporządzenia.</p> <p>Istotną kwestią jest brak wymienienia w rozporządzeniu 2019/2010 dyrektywy 2019/882, co nie zmienia faktu, że jest to dyrektywa należąca do systemu aktów prawodawstwa harmonizacyjnego. Dyrektywa ta wpisuje się w system nadzoru</p>
--	--	--	--	--	---

					<p>ryнку UE i odwołuje w swych przepisach do aktów prawa tego systemu.</p> <p>Niezbędne jest zatem zbudowanie systemu nadzoru dla dyrektywy 2019/882 i wskazanie organów nadzoru, które nie mogą w pełni pokryć się z organami wymienionymi w ustawie polskiej z 2016 r. Nowa ustawa regulująca nadzór rynku w Polsce prawdopodobnie również nie obejmie zagadnienia dostępności z uwagi na brak włączenia dyrektywy 2019/882 do listy aktów prawodawstwa harmonizacyjnego.</p>
7	KPRM (MC)	Art. 6 pkt 4	Brak oddzielnego wyliczenia dla ministra właściwego ds. informatyzacji, wśród podmiotów, z którymi współpracuje przy realizacji ustawy minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego.	Analogicznie jak w uwadze nr 6 rekomenduje się oddzielne wymienienie w przepisie ministra właściwego ds. informatyzacji.	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Zgodnie z art. 6 ust. 4 Minister właściwy ds. rozwoju regionalnego współpracuje z organami nadzoru rynku. Zgodnie z art. 36 ust. 3 pkt 3 Minister właściwy ds. informatyzacji stanowi organ nadzoru rynku.</p>
8	KPRM (MC)	Art. 81 pkt 3	Art. 81 projektu ustawy wskazuje treści stron internetowych i aplikacji mobilnych, do których ustawa nie ma odniesienia, ale brzmienie pkt 3. wskazuje jakby wyłączenie odnosiło się do, nie treści, a całości stron internetowych i aplikacji mobilnych, które są zarchiwizowane lub zawierają wyłącznie treści, które nie były aktualizowane ani edytowane po dniu 28 czerwca 2025 r. Wyłączanie całości zarchiwizowanych lub nie aktualizowanych stron internetowych i aplikacji mobilnych stoi w sprzeczności z przepisami ustawy z dnia 4 kwietnia 2019 r. o dostępności cyfrowej stron internetowych i	Rekomenduje się nadanie art. 81 pkt 3 brzmienia: „3) zarchiwizowanych oraz nieaktualizowanych i nieedytowanych po dniu 28 czerwca 2025 r.”	Uwaga uwzględniona.

			aplikacji mobilnych podmiotów publicznych (Dz. U. 2019 poz. 848), która w art. 3 ust 2 wskazuje typy treści nieobjętych wymogami tej ustawy.		
9	KPRM (MC)	OSR	Odnosząc się do OSR należy wskazać, że nie przewidziano jakichkolwiek środków finansowych na realizację całkowicie nowych zadań przez ministra właściwego do spraw informatyzacji oraz Prezesa UKE – zgodnie z częścią 6 OSR („Wpływ na sektor finansów publicznych”), „nowe obowiązki wszystkich organów w systemie nadzoru rynku będą wiązały się z zapewnieniem personelu do wykonywania dodatkowych zadań oraz jego szkoleń, a także narzędzi niezbędnych do wykonywania czynności kontrolnych”. A zatem, pomimo potwierdzenia w OSR, że są to całkowicie nowe zadania, nie przeznaczono na ten cel jakichkolwiek funduszy dla ministra właściwego do spraw informatyzacji oraz Prezesa UKE. Podkreślić należy, że zadań tych nie da się realizować bez zapewnienia środków finansowych na m.in.: zatrudnienie pracowników, wyposażenie stanowisk pracy, szkolenia, pokrycie niezbędnych kosztów związanych z badaniem towarów i usług.		Uwaga nieuwzględniona. Decyzją Zespołu ds. Programowania Prac Rządu, koszty ponoszone z budżetu państwa zostały usunięte. Ew. decyzja odnośnie do finansowania etatów może zostać podjęta na dalszym etapie rządowego procesu legislacyjnego.
10	MSWiA	art. 76 pkt 1	Zdefiniowanie w przepisie terminu „pełnej konwersacji” jest niezasadne wobec brzmienia projektowanego art. 76 pkt 2, w którym „pełna konwersacja” została sprecyzowana jako usługa konwersacji w czasie rzeczywistym, która zapewnia dwukierunkowy synchroniczny przesył tekstu i głosu w czasie rzeczywistym oraz przesył wideo, gdy jest dostępny. MSWiA nie zgadza się ze stwierdzeniem projektodawcy, zawartym w tabeli uwag zgłoszonych w ramach ponownych uzgodnień międzyresortowych projektu, że zapis zawarty w projektowanym art. 10 ust. 1a ustawy o systemie	Usunięcie z projektu art. 76 pkt 1.	Uwaga uwzględniona. Z projektu ustawy usunięto art. 76 pkt 1. Definicja pełnej konwersacji została dodana do projektu ustawy (art. 5 pkt 20); MFIPR podtrzymuje stanowisko, że definicje „pełnej konwersacji” i „konwersacji w czasie rzeczywistym” nie są tożsame. Konwersacja w czasie rzeczywistym obejmuje dwukierunkowy synchroniczny przesył tekstu i głosu w czasie rzeczywistym, natomiast pełna

			<p>powiadamiania ratunkowego (art. 76 ust. 2 projektu) nie jest tożsamy z proponowanym opisem pełnej konwersacji.</p> <p>Jednocześnie należy zauważyć, że zaproponowana przez projektodawcę w art. 76 pkt 1 definicja pełnej konwersacji może rodzić późniejsze roszczenia skierowane do ministra właściwego do spraw administracji publicznej. Rozdzielczość przesyłu wideo będzie bowiem zależała m.in. od jakości połączenia po stronie osoby wykonującej połączenie, na które administrator systemu teleinformatycznego centrów powiadamiania ratunkowego, tj. minister właściwy do spraw administracji publicznej, nie może mieć wpływu.</p>		<p>konwersacja obejmuje dwukierunkowy synchroniczny przesył tekstu i głosu w czasie rzeczywistym oraz przesył wideo.</p>
11	MI	Art. 36 ust. 3 pkt 5	<p>Zgodnie z treścią art. 36 ust. 3 pkt. 5 projektu organami nadzoru rynku są w zakresie zapewniania spełniania wymogów dostępności dotyczących usług towarzyszących usługom pasażerskiego transportu autokarowego i autobusowego, o których mowa w art. 3 ust. 2 pkt 3 lit. a–e, Główny Inspektor Transportu Drogowego i wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego.</p> <p>Od początku prac nad treścią ww. ustawy GITD podnosił, że wskazywanie ITD jako nowego organu nadzoru rynku jest pomysłem chybionym. Stanowisko GITD było argumentowane:</p> <ul style="list-style-type: none"> - brakiem przygotowania do wykonywania czynności kontrolnych jako organ nadzoru rynku przez jednostki ITD (brak wiedzy oraz przygotowania merytorycznego do pełnienia w/w funkcji w ramach wskazanych przepisów), - zakresem kompetencji, który dodatkowo różni się pomiędzy pracownikami WITD a osobami reprezentującymi BKOE, delegatury terenowe GITD oraz 		<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Przyjmujemy do wiadomości, że dotychczasowe kompetencje ITD nie obejmują nadzoru nad dostępnością. Należy jednak zwrócić uwagę, że obecnie żaden organ w Polsce nie posiada kompetencji nadzorczych nad stosowaniem wymogów dostępności produktów i usług przewidzianych zakresem dyrektywy i na chwilę obecną nie ma możliwości przekazania kompetencji nadzorczych nad stosowaniem przepisów ustawy wyłącznie jednemu organowi. Z tego względu, jak również z uwagi na szeroki zakres przedmiotowy dyrektywy, system nadzoru w projekcie ustawy jest rozproszony i uporządkowany sektorowo.</p>

			<p>CANARD,</p> <p>- ograniczonym zasobami kadrowymi.</p> <p>Natomiast odnosząc się do uzasadnienia nieuwzględnienia uwag GITD do projektu ustawy, tj. „obecnie żaden organ nadzoru nie posiada kompetencji w zakresie objętym ustawą - obowiązek nabycia tej właściwości wynika z przepisów w projekcie tej ustawy. Brak jest również propozycji GITD co do tego, jaki organ mógłby przejąć obowiązki ITD", należy podkreślić, że faktycznie żaden organ obecnie nie posiada takich kompetencji, jednakże ITD, nigdy w swojej historii nie prowadziła i nie była przygotowana ani szkolona do kontroli urządzeń niemających nic wspólnego z działalnością transportową podmiotów uczestniczących w transporcie drogowym osób.</p>		
12	MI	<p>art. 3 ust. 2 pkt 3 lit. d; art. 15 ust. 3 pkt 3</p>	<p>Jednocześnie informuję, że w odniesieniu do zastosowania przepisów projektu ustawy (art. 3 ust. 2 pkt 3 lit. d) do „usług świadczonych na rzecz konsumentów towarzyszących usługom pasażerskiego transportu autobusowego i autokarowego, lotniczego, wodnego oraz kolejowego w zakresie dostarczania informacji związanych z tymi usługami, w tym informacji o podróży w czasie rzeczywistym – przy czym, w odniesieniu do ekranów informacyjnych, wyłącznie do interaktywnych ekranów znajdujących się na terytorium Unii Europejskiej" przyjąłem do wiadomości wyjaśnienia Ministerstwa Funduszy i Polityki Regionalnej w zakresie autobusowych przewozów drogowych. Niemniej jednak ponownie wskazuję, że zapewnienie danych w czasie rzeczywistym, w odniesieniu do informacji pasażerskiej w zakresie przewozów autobusowych może być trudne do realizacji przez przewoźników autobusowych ze względów technicznych.</p>		<p>Komentarz przyjęty do wiadomości.</p>

			<p>Odnosząc się natomiast do projektowanego art. 15 ust. 3 pkt 3, który wprowadza obowiązek przekazywania informacji o podróży w czasie rzeczywistym w zakresie usług objętych art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczącego prawa pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004, ponownie informuję, że duże rozdrobnienie rynku przewoźników autobusowych może stanowić istotne ograniczenie w praktycznym stosowaniu przepisów dotyczących przekazywania informacji w czasie rzeczywistym.</p>		
13	MI	art. 5 pkt 8 lit. c	<p>Odnosząc się do części art. 5 pkt 8 lit. c w brzmieniu: „możliwości dalszej podróży innym środkiem transportu” zaznacza, że na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/782 z dnia 29 kwietnia 2021 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. UE L 172 z 17.5.2021 str. 1) przedsiębiorstwa kolejowe i sprzedawcy biletów nie mają obowiązku przekazywania informacji pasażerom o możliwych dalszych podróżach innym środkiem transportu np. autokarem czy tramwajem. Jak wskazywano na spotkaniu uzgodnieniowym nie jest możliwe zagregowanie a więc i przekazanie informacji o wszystkich możliwych połączeniach w konkretnym miejscu dla różnych środków komunikacji. Na podstawie załącznika II część II ww. rozp. przedsiębiorstwo kolejowe ma jedynie obowiązek dostarczyć informacje w trakcie podróży o głównych możliwościach przesiadek, co zostało ujęte w art. 5 pkt 8 lit. b projektu ustawy. W związku z powyższym proszę o rozważenie wyjaśnienia zakresu tej regulacji w uzasadnieniu przez wskazanie, że</p>		<p>Uwaga uwzględniona. Doprecyzowano brzmienie art. 5 pkt 8 lit. c)</p>

			chodzi o informowanie o możliwości przesiadki na inne środki transportu.		
14	MI	Art. 20 ust 1		Proponuję uzupełnić art. 20 ust. 1 (wykaz aktów prawnych dot. wymogów dostępności w zakresie informacji) przez wymienienie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/782 z dnia 29 kwietnia 2021 r. dotyczącego praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz. Urz. UE L 172 z 17.5.2021 str. 1). Rozporządzenie weszło już w życie i będzie stosowane od 7 czerwca 2023 r.	Uwaga uwzględniona. Dodano punkt 8 w art. 20 ust. 2
15	MI	art. 36 ust 3 pkt 2 lit h	Informuję, że podtrzymuję uwagę zgłaszaną w toku uzgodnień wraz ze stanowiskiem w niej wyrażonym, która wykracza poza zakres KRMC (zawartą w tabeli pn. „Tabela uwag zgłoszonych w ramach uzgodnień międzyresortowych projektu ustawy o zapewnianiu spełniania wymogów dostępności niektórych produktów i usług przez podmioty gospodarcze”, dotyczącą art. 36 ust 3 pkt 2 lit h projektu ustawy.		Uwaga nieuwzględniona. MI nie przedstawiło propozycji alternatywnego organu, który przejąłby zadania nadzorcze w zakresie usług pasażerskiego transportu wodnego.